

सुंदरकांडं

रामाय शाश्वतसुविस्तृतषड्गुणाय
सर्वेश्वराय बलवीर्यमहार्षिवाय ।
नत्वा विलङ्घयिषुरर्षवमुत्पपात
निष्पीड्य तं गिरिवरं पवनस्य सूनुः ॥ १॥

युक्षोभ वारिधिरनुप्रययौ य शीघ्रं
यादोगणैः सह तदीयबलामिकृष्टः ।
वृक्षाश्च पर्वतगताः पवनेन पूर्वं
क्षिमोऽर्षवे गिरिरुदागमदस्य हतोः ॥ २॥

शैवो हरस्य गिरिपक्षविनाशकावे
क्षिमोऽर्षवे स मरुतोर्वरितात्मपक्षः ।
हैमो गिरिः पवनजस्य तु विक्रमार्थ-
मुद्दिभद्य वारिधिमवर्धनेकसानुः ॥ ३॥

नेवात्र विक्रमणमैच्छदविश्रमोऽसौ
निःसीमपौरुषबलस्य कुतः श्रमोऽस्य ।
आश्लिष्य पर्वतवरं स ददर्श गच्छन्
द्वैवैस्तु नागजननीं प्रहितां वरेण ॥ ४॥

जिज्ञासुभिर्निजबलं तव भक्षमेतु
यद्यत्त्वमिच्छसि तद्वित्यमरोद्वितायाः ।
आस्यं प्रविश्य सपदि प्रविनिःसृतोऽस्मात्
द्वेवाननन्दयद्दुत स्वकमेषु रक्षन् ॥ ५॥

दृष्ट्वा सुरप्रणयितां बलमस्य योग्रं
द्वेवाः प्रतुष्टुवुरमुं सुमनोऽभिवृष्ट्या ।
तैरादृतः पुनरसौ वियतैव गच्छन्
छायाग्रहं प्रतिददर्श य सिंङ्किाप्यम् ॥ ६॥

बहुवनाय सकलस्य य निग्रहेऽस्याः
सामर्थ्यमप्रतिहतं प्रददौ विधाता ।
छायामवाक्षिपदसौ पवनात्मजस्य
सोऽस्याः शरीरमनुविश्य बिलेद याशु ॥ ७॥

सुंदरकांडं

निःसीममात्मबलमित्यसुदर्शयानो
हृत्त्वैव तामपि विधातृवराभिगुप्ताम् ।
बम्बे स बम्बशिखरे निपपात लङ्का-
प्राकाररूपकगिराथ य सञ्चुकोये ॥ ८॥

भूत्वा ब्रिडावसमितो निशि तां पुरीं य
प्राप्स्यन् ददर्श निजरूपवतीं स लङ्काम् ।
रुद्धोऽनयाऽऽश्वथ विजित्य य तां स्वमुष्टि-
पिष्टां तयानुमत एव विवेश लङ्काम् ॥ ९॥

मार्गमाज्ञो ब्रह्मिश्चान्तः सोऽशोकवनिकातले ।
ददर्श शिंशपावृक्षमूलस्थितरमाकृतिम् ॥ १०॥

नरलोकविडम्बस्य ज्ञानन् रामस्य हृद्गतम् ।
तस्य येष्टानुसारेण कृत्वा येष्टाश्च संविदम् ॥ ११॥

तादृक्येष्टासमेताया अङ्गुलीयमदात्ततः ।
सीताया यानि यैवासन्नाकृतेस्तानि सर्वशः ॥ १२॥

भूषणानि द्विधा भूत्वा तान्येवासन् तथैव य ।
अथ यूडामणिं दिव्यं दातुं रामाय सा ददौ ॥ १३॥

यद्यप्येतन्न पश्यन्ति निशायरगणास्तु ते ।
धुलोक्यारिणः सर्वे पश्यन्त्यृषय एव य ॥ १४॥

तेषां विडम्बनायैव दैत्यानां वञ्चनाय य ।
पश्यतां कलिमुष्यानां विडम्बोऽयं कृतो भवेत् ॥ १५॥

कृत्वा कार्यमिदं सर्वं विशङ्कः पवनात्मजः ।
आत्माविष्करणे यित्तं यक्ते मतिमतां वरः ॥ १६॥

अथ वनमप्लिवं तद्रावणस्यावलम्ब्य
क्षितिरुहमिममेकं वर्जयित्वाऽऽशु वीरः ।

सुंदरकांड

रञ्जिनियरविनाशं कांक्षमाणोऽतिवेवं
मुहुरतिरवनादी तोरषां यारुरोह ॥ १७॥

अथाशृणोद्दशाननः कपीन्द्रयेष्टितं परम् ।
दृष्टेश किङ्करान् ब्रह्मन् कपिर्निगृह्यतामिति ॥ १८॥

समस्तशो विमृत्यवो वराह्मरस्य किङ्कराः ।
समासदन्महाबलं सुरान्तरात्मनोऽङ्गजम् ॥ १९॥

अशीतिकोटियूथपं पुरःसराष्टकायुतम् ।
अनेकहेतिसङ्कुलं कपीन्द्रमावृणोद्ध्रुवम् ॥ २०॥

समावृतस्तथाऽऽयुधैः स ताडितश्च तैर्भृशम् ।
यकार तान् समस्तशस्तवप्रहारयूर्णितान् ॥ २१॥

पुनश्च मन्त्रिपुत्रकान् स रावणप्रयोदितान् ।
ममर्द सप्तपर्वतप्रभान् वराभिरक्षितान् ॥ २२॥

बलाग्रगामिनस्तथा स शर्ववाक्सुगर्वितान् ।
निहत्य सर्वरक्षसां तृतीयभागमक्षिणोत् ॥ २३॥

अनौपमं हरेर्बलं निशम्य राक्षसाधिपः ।
कुमारमक्षमात्मनः समं सुतं न्ययोजयत् ॥ २४॥

स सर्वलोकसाक्षिणः सुतं शरैर्ववर्ष ह ।
शितैर्वरास्त्रमन्त्रितैर्न यैनमभ्ययालयत् ॥ २५॥

स मण्डमध्यगासुतं समीक्ष्य रावणोपमम् ।
तृतीयं अेष भांशको बलस्य डीत्ययिन्तयत् ॥ २६॥

निधार्य अेव रावणो राघवस्य नान्यथा ।
युधीन्द्रजिन्मया हतो न यास्य शक्तिरीक्ष्यते ॥ २७॥

अतस्तयोः समो मया तृतीयं अेष हन्यते ।

સુંદરકાંડ

વિચાર્ય ચૈવમાશુ તં પદોઃ પ્રગૃહ્ય પુપ્લુવે ॥ ૨૮॥

સ ચક્રવદ્ભ્રમાતુરં વિધાય રાવણાત્મજમ્ |
અપોથયદ્ધરાતલે ક્ષણેન મારુતીતનુઃ ॥ ૨૯॥

વિચૂર્ણિતિ ધરાતલે નિજે સુતે સ રાવણઃ |
નિશમ્ય શોકતાપિતસ્તદગ્રજં સમાદિશત્ ॥ ૩૦॥

અથેન્દ્રજિન્મહાશરૈર્વરાસ્રસમ્પ્રયોજિતેઃ |
તતશ્ચ વાનરોત્તમં ન યાશકદ્વિયાલને ॥ ૩૧॥

અથાસ્રમુત્તમં વિધેર્મુમોય સર્વદુઃસહમ્ |
સ તેન તાડિતો હરિવ્યયિન્તયન્નિરાકુલઃ ॥ ૩૨॥

મયા વરા વિલઙ્ઘિતા હ્યનેકશઃ સ્વયમ્ભુવઃ |
સ માનનીય એવ મે તતોડત્ર માનયામ્યહમ્ ॥ ૩૩॥

ઇમે ય કુર્યુરત્ર કિં પ્રહૃષ્ટરક્ષસાં ગણાઃ |
ઇતીહ લક્ષ્યમેવ મે સ રાવણાશ્ચ દૃશ્યતે ॥ ૩૪॥

ઇદં સમીક્ષ્ય બદ્ધવત્ સ્થિતં કપીન્દ્રમાશુ તે |
બબન્ધુરન્યપાશકૈર્જગામ યાસ્રમસ્ય તત્ ॥ ૩૫॥

અથ પ્રગૃહ્ય તં કપિં સમીપમાનયંશ્ચ તે |
નિશાયરેશ્વરસ્ય તં સ પૃષ્ટવાંશ્ચ રાવણઃ ॥ ૩૬॥

કપે કુતોડસિ કસ્ય વા કિમર્થમીદૃશં કૃતમ્ |
ઇતીરિતઃ સ યાવદત્ પ્રણમ્ય રામમીશ્વરમ્ ॥ ૩૭॥

અવેહિ દૂતમાગતં દુરન્તવિક્રમસ્ય મામ્ |
રઘૂત્તમસ્ય મારુતિ કુલક્ષયે તવેશ્વરમ્ ॥ ૩૮॥

ન ચેત્ પ્રદાસ્યસિ ત્વરન્ રઘૂત્તમપ્રિયાં તદા |
સપુત્રમિત્રબાન્ધવો વિનાશમાશુ યાસ્યસિ ॥ ૩૯॥

सुंदरकांडं

न रामबाणधारणे क्षमाः सुरेश्वरा अपि ।
विरिञ्चशर्वपूर्वकाः किमु त्वमल्पसारकः ॥ ४०॥

प्रकोपितस्य तस्य कः पुरः स्थितौ क्षमो भवेत् ।
सुरासुरोरगादिके जगत्ययिन्त्यकर्मणः ॥ ४१॥

छतीरिते वधोधतं न्यवारयद्विभीषणः ।
स पुच्छदाहकर्मणे न्ययोजयन्निशायरान् ॥ ४२॥

अथास्य वस्त्रसञ्चयैः पिधाय पुच्छमग्नये ।
दुर्दुर्दाह नास्य तन्मरुत्सप्पो हुताशनः ॥ ४३॥

ममर्ष सर्वयेष्टितं स रक्षसां निरामयः ।
बलोद्धतश्च कौतुकात् प्रदग्धुमेव तां पुरीम् ॥ ४४॥

ददाह याप्सिवां पुरीं स्वपुच्छगेन वह्निना ।
कृतिस्तु विश्वकर्मणोऽप्यदह्यतास्य तेजसा ॥ ४५॥

सुवर्णरत्नकारितां स राक्षसोत्तमैः सह ।
प्रदह्य सर्वशः पुरीं मुदान्वितो जगर्ज वै ॥ ४६॥

स रावणं सपुत्रकं तृणोपमं विधाय वै ।
तयोः प्रपश्यतोः पुरीं विधाय भस्मसाधयौ ॥ ४७॥

विलङ्घ्य यार्णवं पुनः स्वजातिभिः प्रपूजितः ।
प्रभक्ष्य वानरेशितुर्मधु प्रभुं समेयिवान् ॥ ४८॥

रामं सुरेश्वरमगण्यगुणाभिरामं
सम्प्राप्य सर्वकपिवीरवरैः समेतः ।
यूडामणिं पवनजः पद्योर्निधाय
सर्वाङ्गकैः प्रज्ञातिमस्य यकार भक्त्या ॥ ४९॥

रामोऽपि नान्यदनुदातुममुष्य योग्यम्-

सुंदरकांडं

अत्यन्तभक्तिभरितस्य विलक्ष्य किञ्चित् ।
स्वात्मप्रदानमघिकं पवनात्मजस्य
कुर्वन् समाश्लिषद्भुं परमाभितुष्टः ॥ ५०॥

एति श्रीमदानन्दतीर्थीयमहाभारततात्पर्यनिर्णये रामचरिते
हनुमत्प्रतियानं सुन्दरकाण्डकथानिर्णयः ॥